

வசந்த இதழ்

Vasanta Ethal

KRISHNAMURTI FOUNDATION INDIA FEBRUARY 2014 - MAY 2014 Rs.2/- VOL IX ISSUE 1

உள்பக்கம்

போராட்டமின்றி வாழ முடியுமா?.....2

நாம் பெற வேண்டிய மாற்றம்.....4

பாதுகாப்பைத் தேடும் மனம்.....5

அன்பு, அறிவிற்கும் ஆதிக்கத்திற்கும் அயலானது

அவர் ஒரு ஆசிரியர், பிராமணர்; சுத்தமான வேஷடி - செருப்பணியாத கால்கள்; மேற்கத்திய முறையில் மேற்சட்டை; தூய்மையாகவும், கூர்ந்த பார்வையுடையவராயும் வெளித் தோற்றத்தில் மென்மையானவராகவும் தென்பட்டார். அவர் நம் உரைகளைப் பல ஆண்டுகளாக இம்மரத்தின் கீழே இருந்து கேட்டதாகக் கூறினார். அவர் கல்லூரியில் படிக்கும் பொழுது, அவர் தகப்பனார் அழைத்து வந்தாராம். அதன்பின் இத்தொல்லை தோய்ந்த வேலை கிடைத்ததிலிருந்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் உரையைக் கேட்க வருகிறாராம்.

“நான், உங்களைப் பல ஆண்டு களாகக் கேட்டு வருகிறேன். அதைப் பகுத்தறியும் மனத்தால் அறிகிறேனே தவிர, உள்ளத்தில் ஆழமாக அவை பதியவில்லை. இம்மரங்களின் அமைப்பு மனத்திற்குகந்ததாய் இருப்பினும் நீங்கள் காட்டும் மறையும் மாலைக் கதிரவனை - (நீங்கள் அடிக்கடி உங்கள் உரைகளில் சுட்டிக் காட்டுகிறீர்) பார்க்குங்கால் அது என் மனத்தைத் தொடுவதில்லை. அவ் இலைகளைத் தீண்டவும் முடிவ தில்லை. தவிர நிலத்தில் விழுந்து நடம்புரியும் நிழல்களின் களியாட்ட மும் என்னிடம் எழுவதில்லை. உண்மையில் எனக்கு ஒருவித உணர்வுமில்லை. நான் ஆங்கில இலக்கியமும், இந்நாட்டின் இலக்கி யங்களும் நிறைய படித்துள்ளேன். செய்யுள் பாடும் புலமை பெற்றிருந்த பொழுதிலும், சொற்களுக்கப்பாற் பட்ட அழகு என்னிடமிருந்து தப்பி ஓடுகிறது. என் மனைவியிடத்தும், குழந்தைகளிடமும் நாளடைவில் மனம் மேலும் இறுகிக் கடினமாகிறது. பள்ளியிலும் நான் சற்று கூச்சலிடுகி றேன். சாயும் கதிரவனைக் காணும் மகிழ்ச்சியை ஏன் இழந்தேன் என்று

வியக்கிறேன். எப்பொழுதாவது அம்மகிழ்ச்சி என்னிடம் இருந்ததா என்ற கேள்வியும் உடன் எழுகிறது. உலகின் தீமைகளும் என்னை அதிக அளவில் பாதிப்பதில்லை. எல்லாவற் றையும் பகுத்தறிவோடு பார்க்கிறேன். யாரிடமாவது ஆராய்ந்து வாதம் செய்ய இயலும் என்றே நினைக்கிறேன். அவ்வாறிருக்க உள்ளத்திற்கும், அறிவுக்கும் ஏன் இந்த இடைவெளி? அன்பையும், உண்மை இரக்கத்தையு ம், அக்கறையையும் ஏன் இழந்தேன்---?”

சாளரத்தின் வெளியேயுள்ள போகன்வில்லா பூக்களைக் காணுங் கள். உம்மால் பார்க்க முடிகிறதா? அதன் மீது ஊடுருவும் ஒளியையும் வண்ணத்தையும் உருவத்தையும் அதன் தன்மையையும் உம்மால் காண முடிகிறதா?

“ஆம். அதைப் பார்க்கிறேன். ஆனால், அது எனக்கு விளங்க வில்லை. என்னைப் போல் இன்னும் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் உள்ளனர். மறுபடியும் இக்கேள்விக்கு வருவோம். உணர்ச்சிக்கும் அறிவுக்கும் ஏன் இந்த இடைவெளி?”

“குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே நினைவு சக்தியை மட்டுமே வளர்க் கும் இன்றைய கல்வியின் காரணமா? ஒரு மரத்தையோ, பூவையோ, பறவை யையோ, பரந்த நீர் நிலையையோ சுட்டிக் காண்பிக்க இயலாத அரை குறைக் கல்வியின் விளைவா? அன்றி, இயந்திரம் போன்ற வாழ்க்கையின் விளைவா? மக்கள் பெருக்கத்தினால் ஒரு வேலை வேண்டி பல மக்கள் நிற்கும் அல்லலால் உண்டானதா? அல்லது பெருமையால் - திறமை யுள்ளவர் என்ற பெருமை, குலப் பெருமை, சாமர்த்தியமான அறிவின் பெருமை - இவற்றாலுண்டானதா? நீரும் அவ்வாறு நினைக்கிறீரா?”

இதிலிருந்து நீர் பெருமை யுள்ளவரா என்ற கேள்வி எழுகிறது. “ஆம், நான் பெருமையுள்ளவனே.”

அறிவுத் திறனின் ஆதிக்கத்திற்கு இதுவும் ஒரு காரணம்தான். ஒருக்கால் சொற்களின் சிறப்பு மிகுந்து போய் அதற்கப்பாலுள்ள பொருளின் சிறப்பு குறைந்து போவதாலா? நீரறியாம லேயே, உமக்குப் பல விதத்தில் தடைகளும் குறுக்கீடுகளும் வந்ததால் உண்டான நிலைமையா? இப் பொழுது கூர்ந்த அறிவுள்ளவர்களே எவராலும் போற்றப்படுகிறார்கள். நீர் அதிக சாமர்த்தியமும், தந்திரமுள்ள வராக இருந்தால் மேன்மேலும் முன்னேற்றம் அடைவீர்.

“இவையாவும், இந்நிலைமைக் குக் காரணமாக இருக்கலாம். இருப்பி னும் அவையொரு பொருட்டா? முடிவற்ற இவ்வாராய்ச்சியை விரித்துக் கொண்டே போகலாம், ஆனால், மனத்திற்கும் உள்ளத்திற்கும் உள்ள இடைவெளிக்கு ஒரு பாலம் அமைக்க முடியுமா? இதுவே நான் தெரிந்து கொள்ள விரும்புவது. மன ஆராய்ச்சி நூல்களையும் பண்டை இலக்கியங் களையும் நன்கு கற்றுள்ளேன். அவை சிறிதும் என்னைத் தூண்டவில்லை. அதற்காகவே உங்களை அடைந்தேன். ஒருக்கால் இதுவும் காலந்தாழ்ந்த ஒரு செயலோ எனத் தோன்றுகிறது.”

உள்ளமும், அறிவும் ஒன்றுபட வேண்டும் என்ற அக்கறை உண்மை யானதா? அறிவுத்திறனே உங்களுக்குப் போதுமானதாக இல்லையா? அறிவும் உள்ளமும் ஒன்றாக வேண்டும் என்பதும் அறிவின் செயலாக இருக்கக் கூடாதா? இவை ஒன்றுபட வேண்டும் என்ற தொல்லை உமக்கு ஏன்? இக் கேள்வியே அறிவின் விளைவா, அல்லது ஒரு புறம் உணர்ச்சிகள் வற்றிப் போவதைக் கண்டு உங்களின் மற்றொரு பகுதி

அடையும் கவலையா? வாழ்க்கையைக் கூர்ந்த அறிவு என்றும் உள்ளம் என்றும் இரு கூறுகளாகப் பிரித்து, அந்த அறிவுக் கூர்மையைக் கொண்டும் உள்ளம் தேய்வதைக் கண்டும், வெறும் சொல்லளவில் அக்கறை காட்டுகிறீர். உள்ளம் உலர்ந்து போகட்டும்; அறிவிலேயே வாழ முயலுங்கள், இது கூடுமா?

“எனக்கும் உணர்ச்சிகள் உண்டு.”

நீர் கூறும் ‘உணர்ச்சி’ உண்மையில் புலனுணர்வு, தன்னலம், மன உருக்கம் இவைகளேயல்லவா? நாம் அதைப் பற்றிப் பேசவில்லையே? அன்பை முற்றிலும் இழந்து போவதைப் பற்றிக் கவலைப்படாதீர் என்று நாம் கூறுகிறோம். முழுமையாக உங்கள் அறிவுத் திறனிலே, அதன் சொற்களின் சூழ்ச்சியிலே அறிவின் சொற்போரிலேயே வாழ்வுகள். அப்பொழுது என்ன நடக்கிறது? நீர் உண்மையில் எதிர்ப்பது நீர் போற்றும் அறிவின் அழிக்குந்தன்மையைத் தான். அறிவின் அழிக்குந்திறனால் பல கேடுகள்-உலகச் சண்டைகள்,

போட்டிகள், செல்வாக்கின் இறுமாப்பு இவை உண்டாகின்றன என்றுணரும் போது, என்ன நேருமோ என்ற நடுக்கம் உண்டாகிறது. எதிர்கால நம்பிக்கைகள் குறைவதைக் கண்டும் மனிதனின் ஏக்கத்தைக் கண்டும் அச்சம் அடைகிறீர்.

உணர்வுகளுக்கும் அறிவுக்கும் இடைவெளி உள்ளவரை, அவை யொன்றின் மீது ஒன்றுஆதிக்கம் செலுத்தும் வரை, ஒன்று மற்றொன்றை அழித்தே தீரும். அவற்றை ஒன்றுபடுத்த இயலாது. நீர் பல ஆண்டுகளாகப் பேச்சுகளைக் கேட்டிருக்கலாம், அதனால் உள்ளத்தையும் அறிவையும் ஒன்று சேர்க்க, மிகுந்த பாடுபட்டும் இருக்கலாம், ஆனால், அம்முயற்சியும் அறிவின் செய்கையே, அது உள்ளத்தின் மீது அறிவு செலுத்தும் ஆதிக்கமேதான். அன்பு இவ்விரண்டுக்குமே அயலானது. ஆதிக்கத்தின் தன்மை அன்பிடம் இல்லை. எண்ணத்தினால், உருக்கும் உணர்வுகளால் புனையப்படாதது அன்பு. அது அறிவின் விளைவான சொல்லும் அன்று. புலன் உணர்ச்சி

யின் மறு விளைவும் அன்று. “எனக்கு அன்பு வேண்டும், அதற்காக நான் இதயத்தைப் பண்படுத்த வேண்டும்” என்று கட்டாயப்படுத்துகிறீர். இதுவும் மனத்தினால் பயிர் செய்யப்பட்டது; அதனால் அன்பையும் நெஞ்சத்தையும் நீர் பிரித்தே வைக்கிறீர். அவைகளைப் பயன்நோக்கிய செயலுக்காக இணைக்க முடியாது. தொடக்கத்தில் இருப்பது - அன்பு, செய்கையின் இறுதிப் பயனன்று.

“அவ்வாறானால் நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

அப்பொழுது அவர் கண்கள் ஒளியிடத் தொடங்கின; அவர் உடலிலும் ஒரு நெகிழ்வு உண்டாயிற்று. சாளரத்தின் வெளியே நோக்கினார்; இதுவரை அவர் கேட்டதின் பயன் அவரை மெள்ள பற்றத் தொடங்கியது. நீர் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. தொடர்பு ஒன்றும் கொள்ளாமல் அதற்கு வெளியே இரும்! செவிசாய்த்து கேளுங்கள்; அந்த மலரின் அழகை காணுங்கள்!

ஒரே ஒரு புரட்சி, பக்கம் 15-19

போராட்டமின்றி வாழ முடியுமா?

நம்மில் பெரும்பாலோர் பேராசை கொண்டுள்ளோம். பெரும்பாலோர், வெற்றிகிட்ட வேண்டும் என்ற ஆசைக்கும், புகழடையவேண்டும் அல்லது எல்லோருக்கும் தெரியும்படி பிரபலமாக ஆகவேண்டும் என்கின்ற ஆசைக்கும் வசப்பட்டு அதற்கு அடிமைப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றோம். அது முடிவேயில்லாத மல்லாட்டமும், கடும் முயற்சியும், பிரயாசையுமே தான். நாம் ஒவ்வொருவரும், கடுமையாக முயற்சிசெய்வதை, எதிர்த்துப் போராடுவதை இன்றியமையாத ஒரு தேவையாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளோம் என்பது வெளிப்படடை. கற்பதிலும், கல்வியில் தேர்ச்சி பெறுவதிலும், அலுவலக வேலைக்குச் செல்வதிலும், வெற்றி என்ற ஏணியின் மீது ஏறிச் செல்வதற்கும், சத்தியம் என்றால் என்னவென்று புரிந்து கொள்வதற்கும், இப்படி ஒவ்வொரு விஷயமும், கடும் முயற்சியும், மல்லாட்டமும், பிரயாசையும் நிறைந்த பிரச்சினையாகி விட்டது. சிந்திப்பதும், அன்பு காட்டுவ

தும், பிறரிடம் தயை காட்டுவதும், பணிவுடைமையும், கடும் முயற்சி, பிரயத்தனம் மற்றும், கட்டுப்பாடு, கண்டிப்பு ஆகியவற்றால் வகுக்கப்பட்ட ஒரு இலக்கணத்திற்குள் ஒடுக்கப்பட்டு விட்டன. அத்தகைய தோர் கண்டிப்புமிக்க ஒழுங்குமுறையும், கட்டுப்பாடும், அயராது கடும் முயற்சியும், கீழ்ப்படிந்து நடத்தலும், ஒத்துப்போகும் மனப்பான்மையும் உள்ள ஒரு வாழ்க்கை, என்னைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு தனி மனிதனை முழுமைபெற முடியாத வண்ணம் அழித்துவிடும் தன்மை கொண்டது. மனிதன் முழுமைபெற்று வெளிவர வேண்டும். நிரந்தரமான ஒன்று உண்டென்றால், ஒரு முழு மனிதனால்தான் அதனைக் கண்டறிய முடியும்.

தயவுசெய்து, இதனைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். வெறும் வார்த்தைகளை மட்டும் கவனிக்காமல், உங்களையே நீங்கள் உள்ளபடியே, ஒரு நிலைக்கண்ணாடியில் பார்த்துக்

கொள்வது போன்று பாருங்கள். முரண்பாடு இல்லை என்றால், பிரயாசை மேற்கொள்ள வேண்டிய அவசியமே இராது. நாம் முரண்பாட்டின் மொத்த உருவமே. இந்த முரண்பாடு ஏன் இருக்கின்றது? ஆசை என்பது ஏன் எல்லாத் திசைகளிலும் அலைக்கழிக்கின்றது? எல்லாப் பக்கங்களிலும் அது ஆட்டிப் படைக்கின்ற காரணத்தால், ‘நான் ஆசையின்றி இருக்க வேண்டும்’, அல்லது ‘நான் இந்த ஆசையைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும், என்றெல்லாம் நமக்கு நாமே கூறிக் கொள்கின்றோம். மனோநீதியாகப் பார்த்தால், ஆசையைக் கட்டுப்படுத்துவதென்பது சாத்தியமாகாது; அதனை நீங்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்; நீங்கள் ஆசையை வெளிக்கொணர்ந்து அதன் வெளிப்பாட்டிலும், அந்த ஆசையை நிறைவேற்றிக் கொள்வதிலும் ஆழ்ந்து விடாமல், அதனைத் தொடர்ந்து அதன் முழு நீளம்வரை சென்று இவ்வாறாக முரண்பாட்டினை உரு

வாக்கி வளர்த்துவிடும் ஆசையின் முழு முக்கியத்துவத்தையும் நீங்கள் புரிந்து கொள்வது அவசியம். முரண் பாட்டினை அது உருவாக்குவதால் நாம் ஆசையை எதிர்த்துப் போராடுகின்றோம். ஆசையை மூடி மறைத்து அடக்கிவிடுகின்றோம். “நாம் ஆசையற்று இருக்க வேண்டும்” என்று நமக்கு நாமே கூறிக் கொள்கின்றோம். இவ்வாறெல்லாம் செய்வது வாழ்க்கையின் முழு மகத்துவத்தையும் அழிப்பதாகும். ஆசை என்பது வாழ்க்கையின் அங்கமாயிருக்கின்ற காரணத்தால் அதனை மூடி மறைப்பதும், மறுப்பதும், கட்டுப்படுத்துவதும் வாழ்க்கையின் அளவிடமுடியாத மகோன்னதத்தையே வெளியே தள்ளி கதவைச் சாற்றுவதற்கு ஒப்பாகும்.

எனவே, வெளியேயும், உள்ளேயும் முரண்பாடு இருப்பதால்தான் கடும் முயற்சியும் மல்லாட்டமும் இருக்கின்றது. சமூக அந்தஸ்தை நாடுகின்ற ஒரு மனிதன், அதிகாரம், பதவி, கௌரவம் இவற்றால் வெளியிலிருந்து ஈர்க்கப்பட்டு இவையாவும் கிடைக்கப் பெறுகின்றான். செயல்படுவதுடன் மட்டுமே வாழுகின்ற வாழ்க்கை ஒன்று உள்ளது. நாம் மனிதர்களாகச் செயல்பட வேண்டும்; நாம் அலுவலகத்திற்குச் செல்ல வேண்டும், நாம் கற்க வேண்டும், மற்றும் பல விஷயங்களைச் செய்ய வேண்டும் - இது ஒரு செயல்பாடு. ஆனால், அங்ஙனம் செயல்படுவதுடன் கூடவே, செயல்படுபவராக மட்டும் நிறுத்திக் கொள்ளாமல், அதற்கும் மேலே, வேறு ஏதோ ஒன்றாக ஆகிவிட வேண்டும் என்ற ஆசையுமிருக்கின்றது. ஏனெனில், நீங்கள் அந்தச் செயல்பாட்டினை அதிகாரம், பதவி, கௌரவம் ஆகிய வற்றைப் பெற்று தருகின்ற ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறீர்கள். அதனால், அங்கே முரண்பாடு இருக்கின்றது. செயல்படுவதை நாம் ஒரு இலக்கினையோ, நிலையையோ அடைவதற்கும், வெற்றியடைவதற்கும், அதிகாரத்தைப் பெறுவதற்கும் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசை இருக்கும் பட்சத்தில், அப்படிச் செயல்படுவது முரண்பாட்டினை உருவாக்கும். இதனைத் தயை கூர்ந்து பாருங்கள். இது ஓர் உண்மை. சமையல் செய்து உணவு

தயார் செய்கின்ற செயலை ஒரு செயல்பாடாகக் கருதாமல் ஒரு பதவி, ஒரு அந்தஸ்து என்கிற கண்ணோட்டத்துடன் பார்க்கின்ற காரணத்தால் மக்கள் அச்செயலை வெறுக்கின்றனர்; அதனால், அங்கே ஒரு முரண்பாட்டுக்கின்றது. ஒரு மந்திரியையும், அதிகாரத்திலுள்ள ஒரு மனிதரையும், பதவி வகிக்கும் ஒருவரையும், ஒரு செல்வந்தரையும் அவர் உங்களுக்கு ஏதேனும் கொடுப்பார் அல்லது உங்களை அவர் பேணிக் காப்பார் என்பதால் மிக்க மரியாதையாகவும், மிகுந்த அக்கறையோடும் பாவிக்கின்றீர்கள், நடத்துகின்றீர்கள். ஆதலால், அவரும் செயல்பாட்டினை அந்தஸ்து கிடைப்பதற்காக வேண்டி பயன்படுத்துகின்றார். நீங்களும் இதனை விரும்பி ஆதரிக்கின்றீர்கள். எனவே, அங்கு ஒரு முரண்பாடு உள்ளது. ஆகவே, எங்கு அந்தஸ்தைக் கொடுக்கக்கூடிய செயல்பாடு இருக்கின்றதோ, அங்கே ஒரு முரண்பாடு கட்டாயமாக இருக்கும். சமுதாயமே இதன் அடிப்படையில் தான் அமைந்திருக்கின்றது. அதாவது செயல்பாடு முக்கியமானதல்ல. ஆனால், அந்தஸ்துதான். அதிகாரம் கொடுக்கின்ற சமூக அந்தஸ்துதான் முக்கியத்துவம் பெற்றது. இத்தகைய முரண்பாட்டை சமுதாயம் நீடித்து ஆதரிக்கின்றது. ஒரு மந்திரியாகச் செயல்படுவதிலும் சரி, அல்லது, ஒரு புண்ணிய புருஷரின் செயல்பாட்டிலும் சரி, அதில் கௌரவம் இருக்கின்றது. உங்களுக்குத் தேவை செயல்படுவதன்று. நீங்கள் முக்கியத்துவம் கொடுப்பது, மதிப்புக் கொடுப்பது அந்தஸ்திற்கேயன்றி, செயல்பாட்டிற்கல்ல. எனவே, உங்களிடம் முரண்பாடு காணப்படுகின்றது.

ஆகவே, ஒரு கலையின் நுணுக்கத்தையோ ஒரு தொழில் நுணுக்கத்தையோ கற்றுக்கொள்வதற்கு மல்லாட்டமோ அல்லது கடும் முயற்சியோ தேவையில்லை. உங்களை வளர்ப்பதற்கு ஏதுவான இந்தச் சமுதாயம், உங்களை நீங்கள் செய்கின்ற செயல் எதுவாயினும் அதனை நேசிக்கவிடாமல், எதுவொன்றின் மீதும் அன்பு செலுத்த விடாமல் உங்களுக்கு அளிக்கின்ற கல்வியின் மூலமாக இந்தச் சமுதாயத்தின் குறிப்பிட்டதொரு தேவையைப்

பூர்த்தி செய்யவேண்டி உங்களைக் கட்டாயப்படுத்துகின்றது. இன்றைய சமுதாயம், பொறியாளர்களும், விஞ்ஞானிகளும் தேவை எனக் கேட்கின்றது. மேலும், ஒவ்வொருவரும் ஒரு பொறியாளராகவோ, விஞ்ஞானியாகவோ இருக்கின்றார். ஏனெனில், அப்படி இருப்பது அவர்களுக்கு மிக்க இலாபகரமாக இருக்கின்றது. ஆனால், மிகச் சிலரே தான் உண்மையான விஞ்ஞானிகளாகவோ அல்லது உண்மையான பொறியாளர்களாகவோ இருக்கின்றனர்; மக்கள் விஞ்ஞானத்தையும், பொறியியலையும், பணம், பதவி, கௌரவம் ஆகிய வற்றைச் சம்பாதிப்பதற்கு ஏதுவான ஒரு கருவியாகவே பயன்படுத்துகின்றனர். எனவே, அவர்கள் முரண்பாட்டினை உருவாக்கி வளர்க்கின்றார்கள். இந்த முரண்பாடுகளின் விளைவுகளே வெளியுலகில் செல்வச்செழிப்பாகவும், வசதிப்பெருக்குகளின் இன்பங்களாகவும், முன்னேற்றங்களாகவும் இச்சமுதாயத்தின் வெளிப்பாடுகளாகத் தோன்றுகின்றன. நம் எல்லோருக்கும் செல்வம் தேவைதான். இருப்பினும், நாம் எல்லோரும் இந்த உலகில் வெற்றியடைய வேண்டும், புகழடைய வேண்டுமென்ற பைத்தியக்காரத்தனத்தின் பிடியில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

நீங்கள் உங்களுடைய தனிமையை எப்பொழுதாவது சந்திக்க நேர்ந்திருந்தால், அதனை நீங்கள் உணர்ந்திருக்கின்றீர்களா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அப்படிப்பட்டத் தனிமையை உணர்வதால் ஏற்படுகின்ற திடுக்கிட வைக்கும் அச்சத்தால் நாம் அதனின்றும் ஓடிச்சென்று விடுகிறோம். அதன் காரணத்தாலேயே அங்கு முரண்பாடு தோன்றுகிறது. விஷய அறிவைச் சேகரிப்பதின் மூலமும், வெற்றியை நாடிச் செயல்படுவதன் மூலமும், பணம் சேகரிப்பதன் மூலமும், பாலின்ப நுகர்ச்சியின் மூலமும், மதத்தின் மூலமும் இப்படி ஒவ்வொரு வடிவத்திலும் அந்தத் தனிமையுணர்வினின்றும் நாம் தப்பித்துக் கொள்ள முயல்கின்றோம். எனினும், நீங்கள் தனிமையில் இருக்கின்றீர்கள் என்பதுதான் உண்மை. இந்த உண்மையை நீங்கள் சந்திக்க

விரும்பாததினால், அதனின்றும் நீங்கள் தப்பித்துக் கொள்கின்றீர்கள். ஆகையால், அங்கே மனிதனுள் போராட்டத்தை உருவாக்கக்கூடிய முரண்பாடு இருக்கின்றது.

ஆகையால், நமது வாழ்க்கை முழுவதும், நாம் எங்கு சென்றாலும், நாம் எதனை அணுகினாலும் அது போராட்டமாகத்தான் இருக்கின்றது. போராட்டமின்றி வாழுகின்ற வாழ்க்கை ஏதேனும் உளதா? போராட்டமின்றி, கடும் முயற்சியின்றி வாழுகின்ற ஒரு வாழ்க்கை இருக்கின்றது. அப்படியெனில், மனம் தேக்க மடைந்து, மழுங்கிப் போய், நாம் சோம்பேறியாகி விடுவோம் என்பது அதன் பொருளல்ல. இந்த முரண்பாட்டின் மொத்தப் போக்கினையும் புரிந்துகொள்வதன் மூலமேதான் பிரயாசையின்றி வாழுகின்ற வாழ்க்கை கிட்டும். ஒரு இலட்சியம் இருக்குமிடத்தில் முரண்பாடு இருக்கின்றது. நீங்கள் உயர் பண்புள்ள உத்தமராக இருக்க வேண்டும் என்கிற இலட்சியமோ, அல்லது நல்லவராக இருக்க வேண்டுமென்கிற இலட்சியமோ, வன்முறையற்றவராக இருக்க வேண்டும் என்கிற இலட்சியமோ, அன்றியும் நீங்கள், அதுவாக ஆக வேண்டும் அல்லது இதுவாக ஆகக் கூடாது என்றெல்லாம் இலட்சியங்களிருப்பின், இவையாவும் முரண்பாட்டினை உருவாக்கி வளர்க்கும்.

ஆகவே, இருக்கின்ற உண்மையைத் தவிர்க்கும் போதுதான் இந்த முரண்பாடு உருவாகி நிலைபெற்று விடுகின்றது. நாம் தனிமையிலிருக்கின்றோம் என்கிற உண்மையையும் நம்முள் கோபம் இருக்கின்றது என்ற உண்மையையும் நம்மிடம் வன்முறை இருக்கின்றது என்கிற உண்மையையும் தவிர்க்கின்ற பொழுது முரண்பாடு ஏற்படுகின்றது. உங்களுக்குள் வன்முறை இருக்கின்றது. நீங்கள் சினங்கொள்கிறீர்கள், நீங்கள் பேராசைப்படுகின்றீர்கள் - இது ஒவ்வொன்றும் இருக்கின்ற உண்மை. நீங்கள் சினங்கொள்ளக்கூடாது, உங்களிடம் முரட்டுத்தனமும் வன்முறையும் இருக்கக்கூடாது, அல்லது நீங்கள் பேராசைபடக்கூடாது என்பதெல்லாம் வெறும் ஒரு கருத்துதான். அதில் உண்மையில்லை. எனவே, உண்மையில் இல்லாத, பொருளற்ற இலட்சியங்

கள் முரண்பாட்டைத்தான் உருவாக்கும். ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு நிமிடமும் நிகழ்கின்ற உண்மையை எவ்விதத் திரிபுமின்றி இருக்கின்றதை உள்ளபடியே சந்திக்கின்ற ஒரு மனிதர்தான் - அப்படிப்பட்ட மனிதருக்குத் தான் மனப்போராட்டம் இருக்காது. மனம் போராட்டமின்றி இருக்கின்ற நிலையில், நீங்கள் ஒவ்வொரு நிமிடமும் இருக்கின்ற அந்த உண்மையைச் சந்திக்கும்போது சக்தி கிடைக்கின்றது. “இருக்கின்ற அந்த உண்மை” என்பதற்கு நான் கொடுக்கும் பொருள் யாதெனில், மனோரீதியாக இருக்கின்ற உண்மை, நீங்கள் உள்முகமாக உங்கள் மனிதனுள் என்னவாக இருக்கின்றீர்கள் என்பதே.

இனி, மனோரீதியாக இருக்கின்ற அந்த உண்மையைப் புரிந்து கொள்வதற்கு, நீங்கள் மனதின் வெளிப்புற இயக்கத்தையும் புரிந்து கொள்வது அவசியம். உறவுமுறையாயிருக்கின்ற சமுதாயத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல் அகத்தினுள் இருக்கின்றதைப் புரிந்து கொள்ளமுடியாது. இரு மனிதர்களுக்கிடையே இருக்கின்ற உறவுமுறையே, சமுதாயம் என்பது. இந்த உறவுதான், குறிக்கோளை அடையவேண்டும், சாதிக்க வேண்டும், ஆதிக்கம் செலுத்த வேண்டுமென்ற ஆசை, பேராசை, பொறாமை, இரக்கமற்ற அரக்கத்தனம், கொடூரம், போர், ஊழல் ஆகியவற்றாலான சமுதாய அமைப்பினைக் கட்டுவித்திருக்கின்றது. வாழ்க்கையின் வெளி இயக்கத்தின் மொத்தத்தையும் புரிந்து கொள்ளாமல், உங்களால் உள்மனதின் இயக்கத்தைப் புரிந்துகொள்ள இயலாது. அவ்விரண்டும் ஒன்றோடொன்று தொடர்பு கொண்டவை. அது வெளியே சென்று உள்ளே வரும் ஒரு அலை போன்றதே.

தயவுசெய்து, நீங்கள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே இதைச் செய்யுங்கள். உங்களில் பெரும்பாலோர் பேராசை உள்ளவர்கள்: உங்களில் பெரும்பாலோர் முரண்பாடுள்ள வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றீர்கள். அத்தகைய முரண்பாட்டின் வேதனையும் என்னவென்று உங்களுக்கே தெரியும். நீங்கள், ஒரு குடும்பத்தின் மூலமாகவோ ஒரு பெயரெடுப்பதின் மூலமாகவோ, ஒரு புத்தகம் எழுதுவ

தன் மூலமாகவோ, உங்கள் குழந்தைகளின் மூலமாகவோ, இல்லை, ஒரு பெரிய மனிதராக ஆக வேண்டும் என்ற முயற்சியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டோ உங்களையே நீங்கள் நிறைவுசெய்து கொள்ள முயலுகின்றீர்கள். சதா சர்வ காலமும் உங்களையே நீங்கள் பூர்த்திசெய்து கொள்ள முயலுகின்றீர்கள். எங்கு தன்னிறைவு செய்து கொள்ளவேண்டும் என்ற உந்துதல் இருக்கின்றதோ, அங்கே ஏமாற்றமும் அதன் துன்பமுமே தானிருக்கும். நீங்கள் தனிமையிலிருப்பதாலும், உங்கள் உள்ளத்திலிருக்கின்ற வெறுமையினாலும் நீங்கள் உங்களுையே நிறைவு செய்து கொள்ள முயலுகின்றீர்கள். அது நிஜமாயிருக்கின்ற ஒரு உண்மை. நீங்கள் எந்தவிதமான சாக்குபோக்கும் சொல்லாமல் உண்மையிலிருக்கின்ற உங்களுடைய பேராசையைப் பாருங்கள். நீங்கள் பேராசையுடனிருக்கின்றீர்கள் என்ற உண்மை நிலையினைப் பாருங்கள். “பொருள் சேகரிக்க வேண்டுமென்ற தூண்டுதல், அதிகாரம், பேராசை இவற்றின் மீது நிர்மாணிக்கப்பட்ட இந்தச் சீரழிந்து உளுத்துப்போன சமுதாயத்தில் வாழ்வதற்கு நான் என்ன செய்யப் போகின்றேனோ?” என்று பதைக்காதீர்கள். நீங்கள் அந்தச் சமுதாயத்தை நிராகரிக்கும் போதுதான் அச்சமுதாயத்தினின்றும் வெளியே வருகின்றீர்கள். ஆகவே, உங்களால் வித்தியாசமானதொரு வாழ்க்கையை வாழ்வது சாத்தியமாகும். இருப்பினும் இச்சமுதாயத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பீர்கள். ஆகையால், நீங்கள் பேராசை கொண்டிருக்கின்றீர்கள், பொறாமைப்படுகின்றீர்கள், உங்களிடம் சேகரிக்கும் மனப்பான்மை உள்ளது என்ற உண்மையைப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால், இந்த உண்மையைப் பார்க்க விடாமல் உங்களைத் தடுத்துக் கொண்டிருக்கும் தாக்கங்களின் பாதிப்புக்களையும், இலட்சியங்களையும், இவை எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொள்வது அவசியம். தாக்கங்களின் பாதிப்புக்களையெல்லாம் நிராகரிக்கும் போதுதான் நீங்கள் உண்மையிலிருந்து உண்மைக்கு நகர்ந்து செல்கின்றீர்கள். எனவே, அந்த நிராகரிப்பில்தான், அங்குமற்ற மறுப்பதில் தான் உள்ளதைப் பார்க்க

கூடிய சக்தி இருக்கின்றது. உங்களுக்கு நிறைய சக்திதான் தேவை, எதிர்ப்புத் தன்மையல்ல.

எங்கு போராட்டம் உள்ளதோ அங்கு சக்தி வீணாகின்றது. எங்கு நிறைவு செய்தல் இருக்கின்றதோ, ஒரு கடவுளிலோ, ஒரு புத்தகத்திலோ ஒரு மங்கையினிடத்திலோ, உங்கள் குழந்தைகளிலோ, எந்தத் திசையிலேனும் தன்னிறைவு செய்து

கொள்ளுதலிருக்கின்றதோ அங்கே சக்தி விரையமாகிறது. ஏனெனில், அங்ஙனம் தன்னிறைவு செய்து கொள்ளும் செயலானது ஏமாற்றத்தையும் முரண்பாட்டினையும் உண்டு பண்ணுவதனால் சக்தி சிதைக்கப் படுகின்றது. அவ்வாறு தன்னிறைவு செய்து கொள்வதை மறுப்பதே நீங்கள் பேராசை கொண்டிருக்கின்றீர்கள் என்ற உண்மையை நேருக்கு நேர்

சந்திப்பதாகும். அந்த உண்மையே நீங்கள் ஏன் பேராசைப்படுகின்றீர்கள் என்ற காரணத்தையும் வெளிப்படுத்தும். நீங்கள் எதுவும் செய்யத் தேவையில்லை. நீங்கள் வெறுமனே அந்த உண்மையைப் பார்த்தாலே, அந்த உண்மையே எல்லாவற்றையும் தெரியப்படுத்தும்.

போராட்டமின்றி வாழ முடியுமா?
பக்கம் 2-32

பாதுகாப்பைத் தேடும் மனம்

பிறப்பிலிருந்து இறப்பு வரை, வாழ்வு என்பது ஒரு முடிவிலாப் போராட்டமாக இருப்பதால், நம்மில் பலரும் ஏதோ ஒருவகையானப் பாதுகாப்பை நாடுகிறோம். நம் அன்றாட வாழ்வோ, களிப்பு, கவலை, நம்பிக்கையிழந்தத் தன்மை, மற்றவரிடமிருந்து அன்புக்கு ஏங்குதலும் யாரும் நம்மை நேசிப்பதில்லை என அயர்வுறுதலுமாகவும், கடின உழைப்பு, வலி, ஆழமற்றத் தன்மை, அற்பத்தனம் இவற்றாலானதாகவும் இருக்கிறது. இம்மாதிரியான வாழ்வு அபாயகரமானது. பாதுகாப்பின்மை நிறைந்தது. கேடு விளைந்து விடுமென்ற அச்சம், எதுவும் உறுதியில்லை, எதையும் இப்படியென்று தீர்மானம் செய்ய இயலவில்லை, எதையும் சார்ந்திருக்க இயலவில்லை, எதிலும் நம்பிக்கையுடன் இருக்க முடிவதில்லை - இவ்வாறான உணர்வுகளுடன் நாம் வாழ்கிறோம். ஆக, நீங்கள் மனதால் உணர்ந்த நிலையிலும், உணராத நிலையிலும் கூட காலங்காலமாகப் பாதுகாப்பை நாடிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஒரு ஸ்திர நிலை, முதலில் அகத்திலும், பிறகு புறத்திலும் நீங்கள் பெற விரும்புகிறீர்கள். எதனாலும், எந்த அச்சத்தாலும், கவலையினாலும், நம்பிக்கையற்ற, உறுதியற்ற நிலையினாலும், தொந்தரவில்லாத, உறுதியான ஒரு சூழ்நிலையை நீங்கள் நாடுகிறீர்கள். இதைத்தான் நம்மில் பலரும் அகத்திலும் புறத்திலும் நாடுகிறோம்.

மனிதன் இப்படியாக சுமார் இருபது லட்சம் ஆண்டுகளாக இருந்து வந்திருக்கிறானென்று கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். மனிதன் எப்போதும் மாறாத அச்சத்துடனும், திகிலுடனும், கவலை யுடனும், இருந்திருக்கிறா

னென்பதை, புராதன ஓவியங்களும், மற்றவையும் அறிவிக்கின்றன. இந்த மாதிரியான நீரோட்டத்தில் மனிதன் மிதந்திருக்கிறான். சதா நாடிக் கொண்டும், தேடிக் கொண்டும் இருந்த மனிதன், ஒரு புத்தகத்தின் ஆதிக்கத்தை, ஒரு நபரின் ஆட்சியை, ஒரு கருத்தின் அதிகார ஆட்சியை நிறுவியிருக்கிறான். இப்போதும், அறிந்தே இவற்றைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருக்கிறான்.

பத்திரம், பாதுகாப்பு என்று ஒன்று இருக்கிறதா என்று ஒருபோதும் நாம் வினவியதில்லை. அது குறித்து விசாரம் செய்ததுமில்லை. ஆனால் இப்போது நாம் பத்திரம், பாதுகாப்பென்று ஏதுமிருக்கிறதா என ஐயுற்று வினவப் போகிறோம். நீங்கள் இதை விரும்பாமலிருக்கலாம். இதை எதிர்க்கலாம். காரணம், நீங்கள் இவ்விதமான பிரச்சனைகளை நேரடியாகச் சந்தித்ததில்லை. நம்மை நாம் உள்ளபடி பார்த்துப் பழக்கமில்லை. எது இல்லையோ அதைக் காணவும் கற்பனையாக அது இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பவும் செய்பவர்கள் நாம். ஆனால் இப்போது, மெய்யாக உள்ளதை உள்ளபடி காணப் போகிறோம்.

முதலாவதாக, நம் உறவு முறையிலோ, நேயத்திலோ, மனப் பாங்கிலோ, சிந்தனை வகையிலோ, அகநிலையில் பாதுகாப்பு என்று ஒன்று இருக்கிறதா? மனிதர் அனைவரும் விரும்பும், எதிர்பார்க்கும், நம்பும், இறுதியான மெய்ப்பொருள் உள்ளதா? ஏனெனில், பாதுகாப்பை விரும்பும் கணத்திலேயே, ஒரு கடவுளை, ஒரு கருத்தை, ஒரு எண்ணத்தை, ஒரு படிமத்தை, பாதுகாப்பு தரும் என்று

நீங்கள் நம்பும் ஒரு பொருளைப் புனைகிறீர்கள், இது ஒருபோதும் மெய்யாக இருக்காது ஏன்? இது ஒரு கற்பனை - ஒரு கருத்து. ஸ்திரமற்ற தன்மைக்கு எதிர்நிலையான வெறும் கோட்பாடேயாகும். எனவே, வாழ்வில் எந்த மட்டத்திலும் “பாதுகாப்பு” என்று ஒன்று இருக்கிறதா என்ற பிரச்சனைக்குள் தீவிர விசாரணை செய்தல் வேண்டும். முதலில் உள் நிலையில் பாதுகாப்பென்ற ஒன்று இல்லையென்று கண்டவுடன் உலகத்திலுள்ள பொருட்களுடனான நம் உறவு, முற்றிலும் வேறுவிதமாக இருக்கும். அப்போது, நாம் எந்த ஒரு குழுவடனோ, இனத்துடனோ, நாட்டுடனோ, குடும்பத்துடனோ, அடையாளம் வைத்துக் கொள்ள மாட்டோம்.

எனவே, நாம் முதலில், நிலைத்தத் தன்மை, “பாதுகாப்புடன் இருத்தல்” என ஒன்று உள்ளதா என விசாரம் செய்தல் வேண்டும். பாதுகாப்பு என்று ஒன்று இருக்கிறதா என்று கண்டறிய நாம் எல்லாவற்றின் ஆதிக்க அதிகாரத்தின் பிடயினின்றும் விடுபட்ட நிலையிலிருக்க வேண்டும். இதைப் புரிந்து கொள்வது மிக்க அவசியம். ஏனெனில் நம்மில் ஒரு நிரந்தரமான அழிவில்லாத ஏதோ ஒன்று இருக்கிறதென, அதை ஆன்மா மற்றும் பல்வேறு பெயர்களிலும் அனைத்துச் சமயங்களும் வற்புறுத்தி வருகின்றன. ஓயாதப் பிரச்சாரம், சமூக வரைமுறைகள் ஆகிய இவற்றின் தாக்கம். பாதிப்பு, நமது அச்சம், பத்திரத் தன்மையின் பேரில் நமக்கு உள்ள நாட்டம் இவை காரணமாக நாமும் இதை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆத்மா உள்ளதென்றும் அது ஆறுதல் அளிக்கக்கூடிய ஒரு

உண்மையான மெய்ப்பொருளென்றும் ஒப்பு கொண்டிருக்கிறோம். மேலும் சிலர் “ஆன்மா என்பதாக ஏதுமில்லை. இது வெறும் நம்பிக்கை, இதற்கு சான்று ஏதும் கிடையாது, நிரூபணம் ஏதுமில்லை” என்று கூறுகிறார்கள். இது கம்யூனிஸ்ட் உலகின் நிலைப்பாடு. இவர்களை கடவுள் நம்பிக்கையற்றவர், நாத்திகர் என்று அழைப்பார். இறை பண்பற்றவர், மனசாட்சியற்றவரென்றும் கூறுவதுண்டு. நீங்கள் எதையோ நம்புவதால் உங்களிடம் இறைத்தன்மை இருக்கிறதென்று நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்.

ஆக, பாதுகாப்பு எனும் விஷயம் பற்றி விசாரம் செய்யும் ஒருவர், எல்லாவற்றின் ஆதிக்கத்தினின்றும் (அது எந்த வடிவத்திலிருந்தாலும் சரி, அதிலிருந்து) முற்றிலும் விடுதலை பெற்றிருக்க வேண்டும். இப்படி சொல்வதால், சட்டத்தை மதிக்கக் கூடாது, அரசாங்கத்தை அலட்சியம் செய்ய வேண்டும் என்றல்ல. ஒரு புனித நூல், ஒரு கருத்து, ஒரு அனுபவம் ஆகிய ஏதோ ஒன்றில் நாட்டம் கொள்வதும், அதன் இறையாண்மையை ஏற்றுக்கொள்வதினின்றும் விடுபட்டிருக்க வேண்டுமென்பதாகும். இவற்றையெல்லாம் கவனியுங்கள், புரிந்து கொள்ளுங்கள். மிகச் சிக்கலான பிரச்சனையான “ஆதிக்கத்தினின்றும் விடுதலை” என்பது குறித்து ஆய்வு செய்ய, ஒரு சுதந்திரமான, எந்த ஆதிக்கத்துக்கும் ஆளாகாத மனத்தினால் மட்டுமே இயலும். அப்படியில்லாவிட்டால் உங்களுக்கும் எனக்குமிடையே கருத்துப் பிணைப்பு இராது.

இறைவனில் பாதுகாப்பைப் பெற நீங்கள் முயற்சித்தால் அது ஒரு கற்பனையான புனைவேயாகும். “இறைவன்” என்ற ஒரு சொல்லடையாளத்தில் உங்கள் விருப்பத்தை வெளிக்காட்டுகிறீர்கள். இது செல்லுபடியாகாது. இம்மாதிரியான ஆதிக்கத்தினின்றும் நீங்கள் விடுதலை பெற வேண்டும்.

மேலும், உள்நிலையில், மன எழுச்சியில், ஒரு கருத்து - இனம் - சாதி - சமூகம் - குறிப்பிட்ட பணியுடன் அடையாளம் ஏற்படுத்திக்

கொள்ளுதல் ஆகியவற்றில் அதிகமானப் பாதுகாப்பை நாம் காண்கிறோம். ஒரு குறிப்பிட்ட லட்சியத்துக்கு, அரசியல் கட்சிக்கு, சிந்தனா முறைக்கு பழக்க வழக்கத்துக்கு, சடங்குகளுக்கு (இந்து, முஸ்லீம், கிறிஸ்தவம், பார்ஸி போன்ற) அடையாளங்களுக்கு நம்மை ஒப்படைத்துக் கொள்கிறோம். ஏதோ ஒரு வாழ்க்கைமுறைக்கு, ஒரு சிந்தனை முறைக்கு நம்மை ஒப்படைத்துக் கொள்கிறோம். குறிப்பிட்ட சாதி, மத, இன, சமூக, கட்சி, கருத்து இவற்றுடன் அடையாளம் ஏற்படுத்திக் கொள்கிறோம். இது ஒருவிதப் பாதுகாப்பு உணர்வை அளிக்கிறது. “நான் இந்தியன்” என்றோ, “ஆங்கிலேயன்” என்றோ “ஜெர்மானியன்” என்றோ சொல்லிக்கொள்ளும்போது மிகுந்த பாதுகாப்பு உணர்வை அடைகிறீர்கள். இதையும் தெளிவாக அறிந்திருக்க வேண்டும்.

ஆக, பாதுகாப்பு என்று ஒன்று உள்ளதா, இல்லையா என்ற வினாவை நீங்களே உங்களைக் கேட்கும்போது, இந்த வினாவினை முழுவதுமாக புரிந்துக் கொண்டிராவிட்டாலோ, அனைத்துப் பக்கவிளைவுகளையும் அறிந்திரா விட்டாலோ, மிகுந்த சிக்கல் ஏற்படுகிறது. பாதுகாப்பு என ஒன்று இல்லாததே உண்மையாக இருப்பதால், பாதுகாப்பைப் பெரிதும் கோரி இருத்தல், மன போராட்டத்தை வளர்க்

கிறது. உள்ளத்தினுள் எந்த மட்டத்திலும், எந்தவிதமான பாதுகாப்புமில்லை என்னும் உண்மையை நீங்கள் கண்டு விட்டால் அங்கு போராட்டம் இல்லை. அப்போது நீங்கள் ஒரு படைப்பாளி - சொல்லிலும் செயலிலும் புரட்சியாளர். நீங்கள் எதிலும் ஒட்டுவதுமில்லை, தங்குவது மில்லை. அப்போது நீங்கள் சுறுசுறுப்புடனும் உயிரோட்டத்துடனும் மிருக்கிறீர்கள். மனப்போராட்டத்திலிருந்தால் தெளிவுடனும் களங்கமில்லாமலும் வாழ இயலாது. அம்மாதிரியான (தெளிவற்ற) வாழ்க்கையில் ஆழ்ந்த நேயமும் பரிவும் இல்லை. நேசமிக்கவராக வாழ நுண்ணுணர்வுடைய மனம் தேவை. ஓயாத அச்சத்துடனும் தீராத கவலையுடனும், பற்றுக்களுடனும் நீங்களிருப்பின் தெளிந்த கூரிய பார்வை உங்களிடம் இருக்காது. பாதுகாப்பேதுமில்லை என்பதால் பத்திரம், பாதுகாப்பை நாடிக்கொண்டு இருந்தால், கூர்மை மழுங்கிப்போகும். உராய்வு உள்ள இயந்திரம் தேய்வடைவதைப் போல. போராட்டத்துக்குள்ளான மனம் மந்தமானதாக, எழுச்சியற்றதாக, அறிவற்றதாக மரத்துப் போகிறது.

ஆகவே, முதலில் வாழ்க்கையில் பாதுகாப்பு என்று ஒன்று இருக்கிறதா என நீங்கள்தான் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.

பாதுகாப்பைத் தேடும் மனம்
பக்கம் 6-16

Published in February, June & October.
Registered with The Registrar of Newspapers
for India under No. TNTAM/2006/17823

Periodical

If undelivered please return to:
KRISHNAMURTI FOUNDATION INDIA
Vasanta Vihar, 124,126 (Old 64, 65) Greenways Road
Chennai - 600 028. Tel: 24937803/24937596
E-mail: publications@kfionline.org
Websites: www.kfionline.org / www.jkrishnamurti.org